

PINDAROS IV. PÜTHIAI ÓDÁJA.

Egy pár szó e költeményről. Pindaros e nagyszabású ódája a thebai lantos költészetének jellegző vonásait mintegy összefoglalva egyesíti magában. Férfikorának érett terméke, legizletesebb gyümölcse. A műthikus vonatkozások bősége, a mély gondolatok gyors váltakozása, a jelzők színgazdag pompája e költeményben nyugottabb, plasztikusabb öszhanggá olvadnak egybe. Mondhatni: az epikus és lantos költészet határszélein jár a költő: Az Argonauták kalandjának drámai elevésséggel feltüntetett mozzanatai a lantos bevülettől melegek; az epikus felfogás csak a műthosra vonatkozik; de a műthos jelentést, mélyebb értelmet kap. Az Argonaüták hadjáratának elbeszélését majdnem kétszáz soron át némelyek indokolatlan *digressiónak* tekintik, holott az Eüphamos által elfogadott szent rög mondájának ez elbeszélése ad igazi életteljes háttért; e keretbe — e drága keretbe — van foglalva a csodaszerű cselekvény, melynek köszönheti a thérai hős Battos város-alapító nevét, e Battos pedig törzsatyja IV. Arkesilasnak, kinek szekér versenyen szerzett diadalát örökíti meg az V-ik püthiai dal és e diadal dicsőítését használja föl egy politikai számüzött érdekében e költemény, mely Pindaros összes ódái közt legterjedelmesebb. Az uralkodó kegyét élvező költő az igazságot azon tapintattal mondja el barátja Dámophilos érdekében, ki Thebabau vendége volt, mely nem sért, nem bánt, de elévülhetetlen bölcseséget tükröz vissza: azt a dór-mérsékletet, melyről egy zendülés elnyomása után megfélekedezett Arkesilas, úgy hogy rokona: a bölcs és igaz indulatu Dámophilos még mind bujdosni kénytelen. Horatius III. 3. odájában meglehetősen szerencsével kísérti meg a bölcs mérséklésnek, a finom tapintat gyöngéd tanácsadásának e nemét, midőn a jellem és rendíthetetlen akarat szilárdságának diadalát mutatja be Róma egész emelkedésében és hogy e felfogásnak mélyebb jelentést, magasztosabb jelleget kölcsönözzön: Juno kiengesztelődését írja le egy isten-gyűlés elbeszélése kapcsán. Óvja Augustust, hogy a bár lázongásia hajló Róma hangulata ne riassza el és ne gondoljon arra, hogy keletre helyezze át birodalma székhelyét, mintegy megsejtván a polgárosodás nagy országutján elért

fontos állomás helyen, hogy a kelet fatalismusa gátot vet a polgáriasságnak. De mindamellett Horatius e költeménye inkább hajlik az allegoria felé, míg Pindaros kezében a műthos az eszményítés életelevenségét megőrzi. Horatius ódáinak legérettebb darabjai, legszebb gondolatai halvány viszhangok Pindaros e költeményében zengő hangokhoz képest, melyekre lehet alkalmazni Göthe ama szavait, melyeket Tasso ajkaival mond Ariostóról:

„A bölcsesség arany felhőre ül
S hallatja olykor fenséges szavát.“

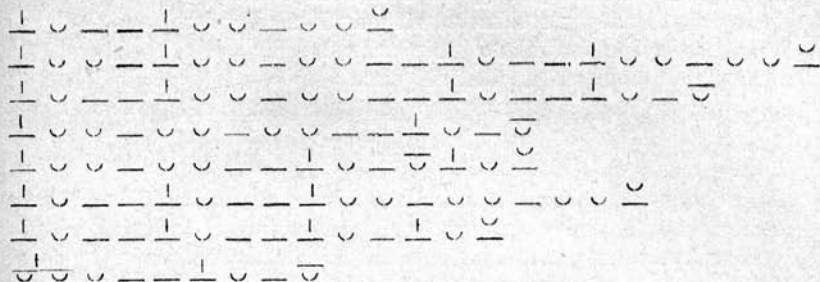
Arkesilas a Küränät alapító Battos egyenes sarja. Hogyan érezthette volna a költő ez uralkodónak a trónhoz való jogát mélyebb, megdönthetlenebb alapon, mint azon hadjárat elbeszélése útján, melyről visszajövet Eüphamos a szent rögöt Médeia jós szavára elfogadta? E szent rög elvész és ez által a majdan Lúbia mezején hatalmasan uralkodó Küränä csak a 17-ik nemzedék által alapíttatik meg, holott különben a 4-ik íz már czélt ért volna. Az isten kéz által nyújtott rög hatalmas ország alapjává lesz és a trón talapzatának szegletkövévé. Ily trón megdönthetetlen. De az Argonaüták mintahősének Iasonnak is dönthetetlen joga volt a trónhoz, melyet Pelias bitorul elfoglalt és még is mily szeliden szól vele! Pelias első szavára halálos veszélybe rohan, hogy az aranygyapjat elhozza. Phrixos átkát megoldja. Eléri a sikert. Jogát kivívja. Szép példa Arkesilasnak, hogy jogát féltve: ne feledkezzék meg a méltányosság követelményeiről.

Az egész ódát átlengő hang nyugottsága a dór szellem hű visszatükröződése. A dór szellem a dór alakban nyer kifejezést. A dór hangnemben irt dallam örökre elnémult, de az alakban némi viszhangja hallható. Törekedtem az eredeti alakot minden ízében megtartani: nem csak lábait, tehát a külalakot, hanem a metszeteket, a gondolat zenei és lyrai mozzanatait, mi nézetem szerint az alaknál a lényeg. A magyarnyelv nagy nehézségek áttörését igényli egy pindarosi óda fordításánál, de minden nyugat-európai nyelvet tulszárnyal a kifejezés ereje, a külalak tisztasága által. A görög kellem . . . ez az az illat, mely elszállt e virágról, melyet megkísérték átültetni.

Ha biztatást nyernék: életem feladatául tűzném ki magyar Pindarost adni az irodalomnak.

Tartalmi jegyzeteket ez alkalommal feleslegesnek tartók a költeményhez fűzni, mely így is igen terjedelmes és magára is érthető. Pindaros összes ódái kiadásánál elmaradhatatlan a tartalmi jegyzet és igen érdemes feladat Pindaros költészetéről behatóbb tanulmányt is írni. Legyen elég e pár szó Pindaros 4-ik pythiai ódájáról, mely az V-ikkal együtt Ol. 78. 3-ik évében, Kr. e. 465-ben, a költő 56-ik évében keletkezett.

Versszakok.

Zárdalok.

A kúranai Arkesilaosnak.

1. Versszak.

Ünnepelnünk, Múza, jövel ma segíts
 Arkesilast, dús legelőjű Kúrānā nagy királyát, mert diadalmat űl e
 Hí barátunk, jer, te növeld a dal árját, zengd a Latoidákat s Püthont,
 Hol az arany sasok oldala mellett, míg Apolló
 Nem vala távol, a papnő jósolá: Battos miként
 Fog verőfényes tetőn várost alapítani, sok fogatú
 Büszke várost, dús kalászu Lübia térein
 El oda hagyván szent szigetjét.

1. Ellenversszak.

Médéának jóslata teljesedett
 Théra után most a tizenheted öltőn. Kolkhos ihlett asszonya mint fuvalom
 Szólt, nagy Aiétas dicső gyermeke jóslón így beszélt a hősi néphez
 Egykor a gyors kelevézű Íásonnak hajóján:
 „Istenek és ti halandók, most reám figyeljetek!
 Itt e tajték verte földről ülteti egykoron át Epaphos
 Lánya gazdag városoknak oltovány-ágait
 Kies ölen Ammon honának.

1. Zárdal.

„Fölcserélik gyors paripákkal a vékony szárnyaló úszó csellerajt,
 S a suhanó evezőt gyepelével és hajtnak rohanó kocsikat.

Ezt a jósjel hozza meg, hogy majd anyaföldje leend
Thera sok és nagy városoknak, mit ajándécul fogadott vala el,
Eüphamos egy isteni férfitól, mig szállt hajóra ;
Ott a Tritón öble mellett tünt föl emez
Földi mezben, mig a magasbul alá Zeüs szerencsét dörgve hirdet.

2. *Versszak.*

„Ép a horgonyt, e fogas érezzabolát
Szedte kezünk föl, a midón jöve hozzánk. Már tizenkét napja vivé a hajót
Férfiaknak válla a pusza mezón a tengerárból azt kivévén,
Mert követik vala ök hiven azt, mit én javaslék.
Szertebolyongva felénk ím egy dicső levante tart
— Ennek arczát isten ölté föl — s oda érve kegyes szava szolt
Nyájasan, mint gazda vendéget fogad szivesen
Idegenül bár hajlokába.

2. *Ellenversszak.*

„Ám a honvagy csábszava csábíta már,
Sürgete mennünk. Amaz Eürüpülos, roppant Poseidón isteni gyermeke volt,
Mint bevallá. Észrevevén sietésünk' ott hamar föl egy rögöt kap
És oda nyujtá nekünk, hogy ajándécul fogadjuk.
Meg se vetette a hős ezt, sőt a partra szökve le
Jobb kezével jobb kezéből nyomban a szent rögöt elveszi ott.
Hejh, de mostan látom én meg, hogy aláhullt a rög,
Sebesen elsodrá magával

2. *Zárdal.*

„S tenger árján vitte nyugotra a hullám. Őket untig sürgetém,
Hogy tova tűnni ne hagyják; a hajósnép ott feledé a rögöt.
Most a téres Lübiának magva hiába' hever
E szigeten. Bizvást ha Eüphamos korán eljöve honába viszi
Hadesnek a torkolatához, a szentelt Tainarosba,
Nagy Poseidon sarja volt ő, kit Titüos
Lánya Kāphisosnak a habjainál szült; a szép Eüropa egykor.

3. *Versszak.*

„Birta voln' a tőle eredt ivadék,
A negyediz a danaokkal e síkot. Fölkel az'tán a lakedaimoni nép,
S véle támad s útnak ered seregestül nagy Mükéné népe s Argos.
Kelnek azonba' dicső ivadékok messzi földön
Idegen ágyba', kiket majd e szigetre istenek
Elvezetvén, nemzék itt a messze sötétlő mezőknek urát,
Kit aranylakában egykor Phoibos inteni fog,
Hogy lemenvén templomából

3. *Ellenversszak.*

„Szent parancsát el ne feledje utóbb,
 Ámde hajón sok hadi néppel eredjen Zeüs-kegyelt Neilosnak a partjaira.“
 Így beszélt Médeia az isteni hadnak. Hallgatásnak esöndje állt be.
 Áhitat érzete csukta le ajkuk' némasággal ;
 Ám e szavak, Polümnastos sarja, néked szólának.
 Általad nem kérdeve, üdvöt jósla tenéked a delphisi méh:
 Három izben üdvözölvén mint Kürānā urát
 Jelöle meg téged királyul ;

3. *Zárdal.*

Mig te kérdéd, hogy mi leend dadogó nyelvednek oldó bűvszere.
 Így ivadékai sarján úgy virágzik mint ragyogó kikelet
 Szép bibor pompába' most a nyolczad íz : Arkesilas :
 Ennek adá Püthó s Apolló gyors szekerét versenyen a diadalt.
 Hadd szentelem én e dicső fejedelmet, Múza, neked
 És arany gyapját a kosnak véle együtt ;
 Mert tusázván a Minüekkel e z é r t, nyertek ök díszit istenektől.

4. *Versszak.*

Vajh miért kelt útra hajókon e nép?
 És mi veszély verte reájuk aczél kapcsát? A sors végzése szerint Peliást
 Aiolidáknak keze vagy kikerülhetlen tanácsa veszti majd el.
 Gondba borult kebelén fagyosan járt át e jóslat,
 Melyet a föld anya erdős mélye zengett volt eképp :
 Ovakodjék attul ő jól, félsarúval ki elébe jövend,
 Egykoron majd a magashól száll ez a völgybe, hol
 Ragyog Íalkos fénymezője,

4. *Ellenversszak.*

Honfitárs bár vagy idegen leszen ő.
 Így a dicső férfi utóbb odajön két kopja szállal s két ruha is földi őt :
 Egyik a magnéti vidék viseltjeként simult szép természetéhez,
 Mig felül párduczczaczagány vala, védvén őt ha tombol zordonan a zivatar.
 Fürtjei dúsan alá leomoltak hajzatának,
 És ragyogón beboríták vállait. Gyorsan megy ő,
 Keble félelmet nem ismér ; ott megáll hirtelen
 A piacon nagy néptömeg közt.

4. *Zárdal.*

Ismeretlen volt ugyan, ámde nem egy szólt így csodálván :
 „Vaj' ki, ha sem nem Apolló? Aphrodité ércszekeren robogó
 Férje sem? Hát nem vezett el, Naxos ölen a merész
 Hős Ephialtes, sem nem Ótos, két fiad, Iphimédeia, neked?
 Vaj' nem lelővé Titüost nyila a szűz Artemisnak,
 Elröpitvén győzhetetlen gyors idegén,
 Hogy ne merjen hő szerelemre körén túl halandó soh'se gyúlni?“

5. Versszak.

Szállton így száll ajkrúl-ajakra a szó.

Most Pelias jött faragott fogatán, öszvéreit hajtván, sietőn robogott.

Hejh, de mint bámul s ijed ő meg, a mint meglátja, hogy csak félsarúval
Jött amaz ifju elébe. E jelt jól ismeré már.

„Hol van, oh ifju, hazád? — szólt döbbenését leplezön —

Földporából támadott mely nő anya édes ölén születél?

Származásod' mond hiven meg, bé ne szenynezd soha

Gyülőletes rút csalfasággal.“

5. Ellenversszak.

Néki bátran szép szeliden felel ez :

„Mesteremül, a ki tanit vala, Kheiront nézd te ; barlangját odahagyva
jövék ;

Mert Kharikló- és Philürával a Kentaür szende szép lányai növeltek ;

Most haza úgy jövök én, hogy irántuk nem valék még

Szóba' se' tettbe, sem álnok két tiz éve soha sem.

Védni jöttem most atyámnak szent örökét : a királyi jogot,

Végzet ellen vette más el, azt a mit Zeüs adott

Aiolosnak s gyermekének.

5. Zárodal.

„Ugy tudom, hogy jogtalanul Pelias elfoglalá az ősi trónt, .

És szüleim' örökét rossz kapzsi szívvvel, elragadá bitorúl.

Ők, alig láték napot, félvén : a király bosszút áll,

Mintha halott volnék sötét gyászt színlelnek, gyászt ölt a királyi lak is,

És mint temetésen a nők jaja hangzék siratóra,

Míg bibor pólyában ójjel küldenek el

Rejtek úton és a Kronos fia: Kheironhoz adnak gondozásra.

6. Versszak.

Hogy mi történt : annak im ez veleje :

Most egy igaz szót, ti feleljetek énnékem : hol ósimnek fejedelmi laka?

Mert atyám Aison s eme föld honom és ne nézzetek ti jövevénynek.

Engem az isteni vad nevezett volt el Iäsonnak.“

Szólt, s a midőn hazaér, ott atyja fölismérte őt,

Agg szeméből mint a forrás forrva erősen a köny bugyogott,

És ujongott keble látván annyi közt válni ki

Deli alakját szép fiának.

6. Ellenversszak.

S mind a két nagybátyja a mint veve hirt,

Eljöve tüstént, közel a Hüpereis forrása mellől jött vala nyomba' Pheres,

Hagyta Messanat Amüthos sietőn s Admätos is jött és Melamos.

Mind örülének az öcsnek, ez őket jól fogadván

Hivja magához, ad aztán ő nekik dús lakomát.
 Az ajándék is tömérdek, melyet adott, vigalom zaja kél.
 Őt egész nap és öt éjjel szüntelenül szedik
 Az örömöknek szent virágát.

6. Zárda.

Ő hatodnap a rokonoknak előadván mi történt, újlag
 Értekezék komolyan velük. Fölindulának ezek. Velük ő
 Gyorsan indul fölkeresni termeiben Peliást.
 Mind berohanván, bent megállnak. Szembe velük jön maga hallva a zajt,
 Türónak, a szép hajúnak fia. Ám most permetegként
 Szállanak hozzá Íásonnak szavai.
 Bölcs beszédnek vetve szilárd alapot szól: „Poseidón sarja halld meg:

7. Versszak.

Oly hamar kedvesb lészen az ember előtt
 Mint az igazság, a csalárd nyereség, úmbár utóbb annak keserű íze van.
 Ám ugy illik, hogy mi igazra hajolván, így javunkat szöve szöjjük.
 Bár tudod, újra eszedbe hozom: Kretheüsnek anyja
 És a merész Salmonetüsnek anyja egy asszony vala,
 És mi, egy vér harmad ízben, látjuk a napnak arany sugarát.
 Szégyenükben, hidd, a Moirák elfödik arcukat,
 Ha gyűlölet dül két rokon közt.

7. Ellenversszak.

Oh de ősink dús örökét te velem
 Kardnak aczélával, sem az érczhegyü kopjával ne oszd meg.
 Mind a turmát, mind az ezüst színü nyáját, mind a szántót, mit bitorként
 Most te művelsz, szüleimtől elorozván vagyont gyűjtsz,
 Hogy ha felette gyarapszol, mit törődöm azzal is?
 Add te békén át királyi szent örökünk': a jogart s eme trónt,
 Melyben ülvén krétheid a jó lovas nép felett
 Fejedelem volt, s hagyd a bosszút,

7. Zárda.

Hogy ne légyen még ezután is ezért köztünk nagyobb baj újlag.“
 Szólt s neki válaszol is nyomban nyugodt hangon Pelias: „Legyen úgy
 Lásd, de immár terhes aggság rám nehezdedve nyom el;
 Mig ereidben pezsg az ifju vér, virúl még szép tavaszod: van erőd
 Elvenni az átkot e honrúl. A Phrixosnak lebüvölt
 Lelkit Atiétastul, oh menj, hozd haza hát.
 Ám a kosnak gypja is ő vele légyen tiéd, min elkerülte

8. Versszak.

„Mostohájának boszuló nyilait.
 Igy csoda mód' int vala engem egy álom, majd hogy ez mit rejthet, a Kastalía

Jóslatát megkérdem, az engem utalt: küldnél hajókat rögtön útra.
 E feladatra te szánd magad önként s én uralmat
 És e királyi jogart, hogy átadom, vedd eskümet.
 És erős esküm tanúja Zeüs a család közösatya legyen.“
 Ők e frigyet kötve tüstént ottan elváltakan.
 Maga Iáson szét a honban

8. *Ellenversszak.*

Hirnök által gyűjti hajóra hadát.
 Nyomba' jó három fia Zeüs Kronidának, mind a három szüntelenül csatakész;
 Két fiad, villámszemü Léda s a t'éd Alkména. Földrázónak is két
 Űstökös és deli sarja, ragadván harczi kedvük,
 Egy oda hagyva Pülost, másik meg Tainaros fokát:
 Ott csodált Eüphámos, itt az volt Periklimenos ereje.
 Sarjad is, oh szent Apolló, ünnepelet atyja a
 Dalnak, eljött: lantos Orpheüs.

8. *Zárdal.*

És legott Hermás, az aranybotos a szörnyű tusákba küldi el
 Gyermekeit: ifju erőtől duzzadón pezsgő Ekhiont s Erütost.
 Mások a Pangaioi aljáról seregelték oda.
 Kedvre gyuladt szívvel bocsatá fölszerelvén szép fiait Boreas:
 Zétast s Kalaüst, ama férfiakat, kiknek borítja
 Vállukat rezgő biborszárny. Mindezeket
 Héra harczi kedvre gyulasztja csodás, ellenállhatlan varázsszal,

9. *Versszak.*

Hogy az Argót senki se hagyja el ott,
 Tétlenül az anyja körébe', hogy otthonn élne napról-napra veszélytelenül,
 Míg e hadnak még a halálban is enyhítő varázsszer lesz erénye.
 A hadi nép színe volt Iáolkosban együtt már.
 Most kiszemelte Iáson hősi sergét gondosan.
 A madár- s a sorsvető-jós: Mopsos e perczen a bajnokokat
 Sürgeté, hogy mind hajóra nyomba' föl szálljanak.
 Mikor a horgonyt fölszedék már,

9 *Ellenversszak.*

Megragadván im a vezér egy arany
 Serleget, ott Zetishöz, az égi atyához esd fohászszal s a rohanó szeleket
 Esdekelvén hívja segítni s a hullámok csapását, éjt, napot s a
 Tengeri ösvényeket s hazatérést boldogan majd.
 Mostan a felleget ég megdördül, ez szerencsejel
 Volt nekik. sűrűn a villámfény szakadott, lobogott az egen —
 És e jelt látván a hősök kedvre gyuladtanak,
 Hiszik e jelt, hogy isten adta.

9. Zárda.

Jós szavára mind evezőt ragad, öntvén az beléjük szép reményt.
 És szakadatlanul izmos kézben csapkod, ver habot az evező.
 Már a zord Pontoshoz értek, vitte a délszaki szél,
 Az Oцеáánt járó Poseidonnak hasítnak nyomban a szent helyen
 Udvar, a bikák szőke nyája is ott várt, tiszta thrák faj,
 Hol nem is rég épített oltárfala állt,
 Esdve kéri, vész közepébe sietvén, urát a tengereknek.

10. Versszak.

Hogy a sziklák egybecsapó kapuját
 Itt kikerüljék, ezek ikrekül élők és sebes'ben történek egybe, miként
 Zugva csapnak szembe a bős szelek. Az már utjokat célhoz vezette.
 Eljut az isteni raj ezután Phāsis-folyamhoz.
 Itt a sötét színü kolchok serge rájuk támadott,
 Ép az Aiétas lakánál. Ám a sebes nyilak asszonya most
 Örves Iűnxét leküldé az Olümpról alá.
 Egy örökön forgó keréknek

10. Ellenversszak.

Küllő párján röpked e tarka madár,
 Mely legelőbb kelte a szivbe' rajongást, Aisonidnak bűvszavakat tanított,
 Hogy feledvén gyermeki tiszteletét Médeia, bűvarázslat égő
 Ostora verje, ragadja szivét a szép Hellasba.
 Megmutatá, hogy e harcban mely úton nyer pályabért,
 És olajt ad s oly varázstzert, melylyel a test bekenetve a kint
 Meg sem érzi. S nászt fogadnak, hogy együtt élvezik
 A szerelemnek édes élvét.

10. Zárda.

Ekkor Aiétas az aczél ekeszarvát fogva, mélyen nyomja le
 Ott közepen s az ökörpárt, melynek égő lángot okád ajaka,
 S mely a földön érczpatával szerte ha jár, dobog az.
 Egymaga hajtván csak befogja s hűz borozdát, mely menve szép egyenest.
 Egy öltre leszánt s hasítá föl a földnek sík talajját.
 S így szól aztán: „Rajta végezz el te király
 S hős vezér ilyen művet és az örök-gyapjat akkor vidd magaddal.

11. Versszak.

„Mely arannyal fődte a kost ragyogón.“
 Végzi szavát. Im de ledobja Iűson a krokos-szin öltönyt és a műhöz
 Istenében bizva fog; az idegennő bűve védvén, tűz se bántja.
 Megragadá az ekét s az igával fékre vetvén
 Hajtja az ökröket, oldalt szűrja sebzön testüket
 Ösztökével s a derék hős csakhamar a kitűzött művet így

Teljesíté. Mély sohajjal, szótlantul bámulá
Ereje nagyságát Aietás.

11. *Ellenversszak.*

Mind felé tárták ki kezük' riadó
Kedvel a bajtársi legott s koszorúkkal halmozák el s nyájasan üdvözlék.
Most bevallá szent Helios fia, mely rejtekben a csodás bőr,
A melyet ott kifeszíte vasával Phrixos egykor.
Hitte, hogy ily feladatban hős Iáson megtörik.
Sűrű cserjés közt a sárkány éh foga tartja, szorítja mohón,
Széle, hossza mint hajónak, mit kemény bárd csapás
Ötven matróz kéznek ácsolt.

11. *Zárda.*

Hejh, de nékem hosszas ez út nagyon; immár kell sietnem, nincs időm,
S ismerek én rövid ösvényt is, melyen sok másnak előtte vagyok.
Hát a kékszem tarka sárkányt csellem elejti hamar;
Arkesilas és elrabolván Médeiát is, ki Peliast megöle.
Átkelnek az Ókeanon s a vörös tengerhez érnek;
Lemnoson, hol férfigyilkos asszonyi nép
Él, ruháért versenyeken diadalt nyerve, vélük egybekeltek.

12. *Versszak*

Igy szerencsétek sugarát idegen
Nép közepett látta, fogadta először nap vagy éjjel, s nektek e' fény-
csira lett.
Mert hisz' akkor sarjada, messze jövót hogy érjen Eüphamos családja.
A lakedaimoniakkal utóbb el-kiköltözének
És a szigetre hajóztak, még a Legszebb volt neve,
E sziget volt, hol Apollo néktek adá Lybia mezejét
Hogy ti gazdaggá tegyétek s mely székét ül,
Szent Kürānat is vezesse

12. *Ellenversszak.*

Böles igazság ösvényein kezetek.
Ámde te mint Oidipus értsd e talányt meg; Fejsze éllel vágja le bár valaki
Minden ágát a magos és terebélyes tölgynek, azt torzítsa el bár,
Hogy ha gyümölcstelen is leszen az, zord tél szakán majd
Jobb tüzet ad, erejét így megmutatván akkor is.
Vagy falak közt kényurának támogat oszlopul épületet,
Görnyedezvén hordja terhét messzi más idegen
Talajon állván számüzötten.

12. *Zárda.*

Oh de böles orvos vagy a kit kegyel és véd Paian, óván éltedet:
A sajgó sebet érintsd hát te lágy-gyöngéden és szeliden;

Mert megingathat silányabb ember is államokat ;
 De bajosabb lesz ős alapján újból egy várost alapítani meg,
 Ha nem segít isteni kéz csoda mód' kormánya élén,
 Néked ily sorsnak szövődött égi kegye.
 Oh de buzogj hát s fényre vezesd tovább gondosan boldog Kuránát.

13. *Veresszak.*

Vésd a szivedbe jól te Homéros e böles
 Szép szavait: „Hogy ha derék a követ — mondá — a legtöbb diszt
 nyer ezáltal az ügy,
 Jó követség még a Muzsának is ad diszt. Ismeré jól szép Kürāna
 És ragyogó palotája dicső Battosnak egykor
 Dāmophilosnak igaz lelkét. A gyermekek között
 Ifju, mint száz éves aggnak böles a tanításba, ha szól, szava,
 Rágalomnak nyelve is elhallgat és néma lesz.
 Gyülöli megvetvén a gőgöt,

13 *Ellenversszak.*

És a jókkal szembe nem áll sohasem ;
 Semmibe' túl soha se' hajt; hisz' a földön szük marokkal mér a sze-
 rencse nekünk.
 Tudja ezt jól: r a bja nem is leszen ő, szolgája bár az alkalomnak.
 Hejh, de vajon mi lehet keserűbb mint elveszítani,
 Hogy ha bírók, a szerencsét. Atlas ő, most birkozik
 S küzd az éggel. Messze távol mindene, mit bira s a hazaföld.
 De feloldá halhatatlan Zeüs a Titánokat,
 Eltúl a szél is, s megcserélik

13. *Zárdal.*

A vitorlát. Ő a nehéz nyavalyát átküzdvé, vágynék végre most
 Már hazatérni s Apolló kutja mellett vig lakomák gyönyöre
 Közben ifju kedvre gyúlván gyakran a béke ölén
 Andalító lant hangja mellett boldogan nyugodni a dalszerető
 Nép közt, soha senkinek ő sem okoz bajt, őt se bántják,
 És talán elmondja azt is, Arkesilas,
 Hogy mi dalforrásra talált, a midőn Théba vendégül fogadta.

Pindaros után

HEGEDÜS ISTVÁN.